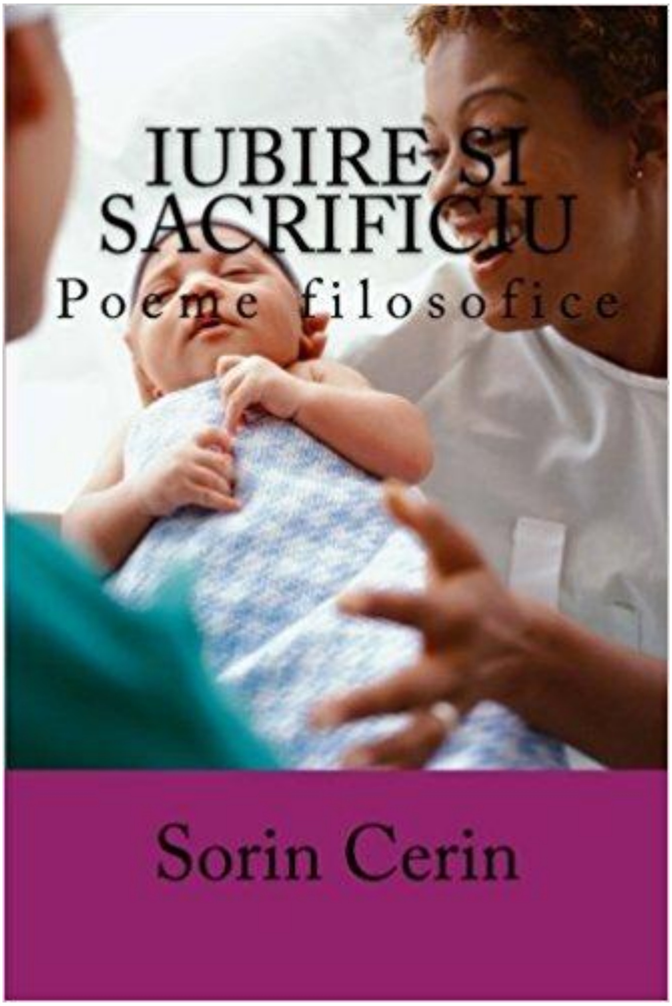

IUBIRE SI SACRIFICIU
Poeme filosofice
Sorin Cerin

SORIN CERIN

IUBIRE
ȘI
SACRIFICIU

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1720688723

ISBN-10: 1720688729

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-

CUPRINS

1. **De fiecare dată Moartea**
2. **Unul față de altul**
3. **Sacrificiu**
4. **Umanism și Sacrificiu**
5. **Să fie cât mai bogată**
6. **De care ne-am lepădat**
7. **Vor fi căzătoare**
8. **Cu toate că știa**
9. **A văzut-o mai strălucitoare**
10. **De la cel din urmă Ceas**
11. **Peste Ecourile Suferinței**
12. **La fiecare pas al Gândurilor noastre**
13. **În praful stelar al Absurdului**
14. **Voia unui Eveniment tragic**
15. **Să ne dedice Răsăritul Eternității sale**
16. **Pasiunea de a fi împreună**
17. **Vândută în sclavie de Țărâna Condiției Umane**
18. **Lacrimile de foc ale Singurătății de noi înșine**
19. **Pe maidanele Condiției Umane**
20. **Din Infintul Cerului Privirii tale**
21. **Pe Steaua Cuvântului Facerii noastre**
22. **L-am pierdut odată pentru totdeauna**

23. Deșertăciunea acestei Lumi a Non-Sensurilor Existenței
24. Nu le venea să creadă cum de reușim să ne înălțăm
25. Zilele pe care le mai avem de dus
26. Din scrumul căreia voi clădi Templul Inimii de Cer
27. Tu de soț eu de soție
28. Să ne lase un semn de carte al Nemuririi
29. Iubire și Sacrificiu
30. Catedrala unui Adevăr Absolut al Iubirii
31. Ne-au plămădit a fi Lumânări
32. Treceam ca doi străini
33. Noroiul din care ne-am creat Măștile Indiferenței
34. Unde nici acum nu vrem să credem
35. Nici o cărămidă de Iubire
36. Tocmai ni s-a născut la maternitatea unei Speranțe
37. Zidită în Apusurile Viselor
38. Ca să ne uităm întregul Sine
39. Să ne păzească Moartea
40. Răsăriturile noilor Singurătăți ce ne aprind Visele
41. Ca să-și revină din accidentul Creației
42. Întreținută cu flăcările Viselor noastre
43. Se ascunde întotdeauna Eternitatea
44. De fiecare dată când încercăm să redevenim noi
45. Noi am fost cei dezumanizați
46. Ce ne-au învins Fericirea
47. La focul mistuitor al Pierzaniei de propriul nostru Sine
48. Ca o marfă stricată
49. Dacă vrem să rămânem Fericiți

50. Zâmbetele Voinței
51. Ochii sticloși și iscoditori ai Morții
52. Printre gratiile apăsătoare ale Cuvântului Facerii
53. Cel mai umil și neînsemnat fir de praf
54. Pe bolțile Nimănui
55. Sub acoperișul ruinat al Speranței
56. Care ne-au învățat ce este Moartea
57. Nimic de pierdut sau de câștigat
58. Le-am băut Disperarea până la ultima picătură
59. Atârnă mai greu
60. A spart Globul de Cristal
61. Nu ne-ai permis să luăm cu noi
62. Astfel încât
63. Unde tot ce a mai rămas
64. De fiecare dată și negreșit
65. Sudoarea rece a Disperării
66. Fața monstruoasă a Deșertăciunii
67. Pe care n-am mai reușit să o mințim Niciodată
68. Scrumul Clipelor
69. Să ne spele tălpile Viselor cu Lumina Divină a Iubirii
70. Pentru a ne clădi din scrumul lor Eternitatea
71. Din care îmi beau și acum Disperarea
72. În prăpastia Cimitirelor de Sentimente
73. Din Țărâna pustiului
74. Să ne ascundem sub umbrela unui Destin
75. Tot nu vor fi îndeajuns
76. În rugina Legămintelor Sacre
77. Pe care nu avem voie să trecem vreodată

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-

1) De fiecare dată Moartea

Statui de Vorbe Goale,
ridicate pentru a preamări,
Iluziile Vieții și Morții,
ne privesc încrezătoare,
din colțurile Zilelor pustii,
de care ni se agață mereu,
Iedera Întrebărilor,
din ce în ce mai acaparatoare,
și mai sătulă de Răspunsurile,
Greșelilor Creației,
care își trimit la înaintare,
Păcatele lor Originare,
pe umerii cărora,
ar trebui să ne așezăm,
de fiecare dată,
Moartea.

2) Unul față de altul

Răstignit pe Lacrima Amintirii tale,
privesc la mulțimile goale de suflet,
care-mi spală trupul Clipelor,
pe care le-am îmbrăcat,
cu Moarte,
în această Lume,
a Rătăcirii,
încercând să ajung,
pe fruntea Viselor tale Iubire,
fără să știu cât de adâncă,
era prăpastia Cuvântului Facerii,
care ne despărțea,
ridicându-ne Zidurile de Ruină,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în Privirile care se descompuneau,
ale Speranțelor,
ucise cu atât de multă cruzime,
de către Timp,
încât atunci când am realizat,
unde ne aflăm,
eram deja morți demult,
unul față de altul.

3) Sacrificiu

Erai Steaua mea,
și nicio Zodie a Timpului,
știam că nu te va putea cuprinde,
vreodată,
în brațele sale pline de Moarte,
atunci când priveam,
la Lumina Divină,
a Sufletului tău,
ce-mi arăta Calea spre Absolut,
strălucind,
până când am căzut,
împiedicându-mă de Destin,
în Abisurile Agoniei,
Condiției Umane,
unde nu-mi rămânea decât să te chem,
pentru a-mi fi alături,
printre Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
până când ai venit,
și am văzut pe Cerul Ființei mele,
o Stea Căzătoare,
înțelegând că erai tu,
cea care ai renunțat la Nemurire,
pentru mine,
sacrificându-ți Eternitatea.

Atunci când am văzut,
cum te îneci atât de dureros,
în Lacrimile Iluziilor Vieții şi Morții,
am regretat amarnic,
că te-am chemat,
să fim împreună,
întrupându-ne în acest Sacrificiu,
al Deșertăciunii.

4) Umanism și Sacrificiu

Nu există Ziduri,
pe care Non-Sensurile Existenței,
să nu le escaladeze,
într-o Lume,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe ogoarele cărora,
suntem forțați să ne arăm,
Disperarea,
cu plugurile Deznădejdii,
trase de motoarele puternice,
ale Compromisurilor,
care ne îngenunchează definitiv,
fărâma de Iubire,
ce ne-a mai rămas nealterată,
de Absurdul prosternat,
în fața Icoanelor Crimei,
de a fi Fericiți,
înrămate de fiecare dată,
cu mare grijă,
de Păcatele Originare,
ale Urii,
față de Umanism și Sacrificiu.

5) Să fie cât mai bogată

Valuri de grâne,
cu spicele pline de Clipe,
din care vom coace pâinea Zilelor,
lovesc Țărmurile,
drumurilor prăfuite ale Destinelor,
în mocirla cărora ne-am întrupat,
Disperarea și Suferința,
udate cu sârg,
de Iluziile Vieții și Morții,
să crească cât mai viguroase,
pentru ca recolta,
Infernului acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței,
să fie cât mai bogată.

6) De care ne-am lepădat

Am ajuns niște Umbre,
îmbrobodite cu Compromisuri,
pictate de Ochii Orbi,
ai Întunericului unor Vise,
sprijinite pe umerii,
Deșertăciunilor dezlănțuite,
împotriva Ființei noastre,
de dincolo de Lume,
care mai trăiește și acum,
în Amintirile Viitorului,
de care ne-am lepădat,
prin Păcatele Originare,
impuse de Iluziile Vieții și Morții,
Destinului.

7) Vor fi căzătoare

Ziduri de Cuvinte ruinate,
ni se împotrivesc Privirilor,
care se descompun,
sub Indiferența mistuitoare,
a Absurdului,
în care am fost întrupați,
pentru a fi binecuvântați,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
să putem clădi mereu,
noi culmi ale Disperării,
care să întreacă în măreție și strălucire,
până și înălțimea Stelelor,
despre care nu ni se spunea nimic,
că vor fi căzătoare.

8) Cu toate că știa

Deschizând,
porțile masive,
ale Norilor de plumb,
ce tocmai traversează,
Cerul Privirii tale,
la Asfințit de mine,
încerc să-ți luminez,
Întunericul Viselor,
aprinzând candela,
ultimei stele căzătoare,
a Cuvântului Fericire,
care ni s-a năruit,
în genunchii Disperării,
părăsindu-ne,
cu toate că știa,
că ne lasă de izbeliște,
pe tărâmurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
până când ne va observa,
Nemurirea,
de pe bolta aprinsă a Iubirii,
chemându-ne în brațele sale.

9) A văzut-o mai strălucitoare

Nu pot să înțeleg,
de ce avem atât de mult,
Destin de dus,
pe spatele gârbovit,
al Eternităților de Clipe,
biciuite de Zilele fără suflet,
ale Norilor de Cuvinte apăsătoare,
care ne plouă cu Disperări,
peste Așteptările de sfârșit de Lume,
a Morții izbăvitoare,
din infernul Hazardului controlat,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au prins în capcana Timpului,
pe care Predestinarea Suferinței,
a văzut-o mai strălucitoare,
decât Lumina Divină,
a Nemuririi.

10) De la cel din urmă Ceas

Cu toate că am primit aripi,
de Îngeri condamnați,
la Iluziile Vieții și Morții,
am putea să zburăm,
deasupra Deșertăciunilor,
dar ne prăbușim de fiecare dată,
când ne regăsim în Cuvântul Facerii,
Păcatelor Originare,
ale unui Blestem al Disperării,
sădit în Sângele Străbunilor,
Zilelor golite,
de orice conținut al Fericirii,
la cina cea de taină,
a unui Dumnezeu,
străin de noi înșine,
care ni le-a dat,
ca să le bem,
până la ultima picătură,
de la cel din urmă Ceas,
de Orgoliu și Compromis,
turnat în cănile de pustiu,
ale Destinelor noastre.

11) Peste Ecourile Suferinței

Voci desprinse,
din Zidurile de cremene,
ale Conștiinței,
unui Dumnezeu al Nimănui,
căruia îi place,
să le lovească,
unele de altele,
până când ies Scânteile,
care se aud,
cum tună și fulgeră,
peste Ecourile Suferinței,
pe buzele reci și crude,
ale Cuvintelor Disperării,
binecuvântate de vraja,
Iluziilor Vieții și Morții,
la flăcările Absurdului,
unde ne vom arde,
Eternitățile de Clipe,
venite în ajutorul nostru,
tocmai din Lumea,
de dincolo de Lume,

unde respiram,
Lumina Divină a Iubirii,
fără să fim nevoiți,
să ne închinăm,
Zilelor reci și indiferente,
ale unui Timp,
care ne interzice de fiecare dată,
să fim noi înșine.

12) La fiecare pas al Gândurilor noastre

Am fost sacrificați,
de către Timp,
pentru a hrăni Nemurirea,
unui Dumnezeu,
al Morții,
cu Disperarea Eternităților de Clipe,
ucise la fiecare pas,
al Gândurilor noastre,
născute pe Tărâmurile Blestemului,
unor Păcate Originare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au prins în capcana,
întinsă de Moarte,
Iubirii,
ce tocmai ne dăruise,
Steaua Nemurii,
care ar fi orbit cu strălucirea ei,
toate Non-Sensurile Existenței,
sub Orizonturile cărora,
suntem captivi.

13) În praful stelar al Absurdului

Atunci când vom fi descătușați,
de Condiția Umană,
toate Non-Sensurile Existenței,
se vor sfârși,
într-o Agonie continuă,
a Timpului,
ce nu va mai fi capabil,
să-și ucidă Clipele,
cu lamele ascuțite și tăioase,
ale Zilelor,
ce nu-și vor mai arăta,
Goliciunea indecentă,
pe Țărmurile Disperării,
din nisipul cărora,
nici Clepsidrele Suferințelor,
nu vor mai cerne,
Deșertăciunea unei Lumi,
a cărei Istorii,
se vor pierde definitiv,
în praful stelar al Absurdului.

14) Voia unui Eveniment tragic

Oricât am zbura,
 către Lumina Divină,
cu aripile trupești ale Țărânii,
Iluziilor Vieții și Morții,
nu vom reuși niciodată,
 să ajungem,
la Steaua Nemuririi,
fără a fi călăuziți,
 de Amintirile Viitorului,
din care ne-am desprins,
cu Voia unui Eveniment tragic,
al Marii Spargeri Universale,
când Totul Primordial,
s-a transformat în Cioburile,
în care ni se privește azi,
tăindu-se adânc,
Greșeala Creației,
ce-și oglindește în ele,
 întreaga Rană a Disperării,
 și Suferinței noastre.

15) Să ne dedice Răsăritul Eternității sale

Pierdut de mine însumi,
printre stelele căzătoare,
ale Destinelor Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
care mă ning,
cu Veșnicia lor părăsită,
de Amintirile Viitorului,
în care te aveam,
Lumină Divină,
alături de Inima de Cer,
a Nemuririi,
ce bătea mereu ora exactă,
a Iubirii,
când întregul Univers al Sentimentelor,
se pregătea,
să ne dedice Răsăritul Eternității sale,
pe care să-l îmbrăcăm,
peste Cuvintele Privirilor noastre,
după ultima modă a Fericirii,
a cărei gust l-am pierdut,
printre cănile de pustiu,
ale Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
Deșertăciunea.

16) Pasiunea de a fi împreună

Respirând aerul de plumb,
al Cimitirelor de Cuvinte,
băute în cănile de pustiu,
ale Privirilor pierdute,
pe străzile fără adresă,
ale Iubirii,
a căror porți,
zac ruinate sub greutatea,
propriei Rugini de Vise,
acum descompuse,
și ruinate de povara Uitării,
pe care le țineam undeva-cândva,
de mâna Destinului,
alergând împreună,
pe Țărmurile Nemuririi,
ce ne înveșmântau Pasiunea,
de a fi împreună.

17) Vândută în sclavie de Țărâna Condiției Umane

Urme reci și tăcute,
zac cu aripile frânte,
ale Amintirilor din Viitorul,
Nemuririi Iubirii noastre,
care ne-a fost vândută în sclavie,
de Țărâna Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
aruncați fără milă,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror gheare,
ne amenință de fiecare dată,
cu răstiginrea,
pe propria lor Deșertăciune,
atunci când vrem să ne regăsim,
Infinitul din Privirile,
Ochilor de Cer,
ai Luminii Divine,
care ne-a zămislit,
pentru a iubi.

18) Lacrimile de foc ale Singurătății de noi înșine

Câte Orizonturi,
vor mai arde?,
de dorul Eternității Clipei noastre,
printre Lacrimile de foc,
ale Singurătății de noi înșine,
pe care am naufragiat,
lovindu-ne de Țărmurile Întrebărilor,
sculptate din stânca tare a Disperării,
de care ne-am lovit,
Destinul,
ce-a fost încarcerat,
în spatele gratiilor unui Timp,
al Deșertăciunii,
care ne astâmpără setea,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
și azi,
servindu-ne în cănile de pustiu,
propria Viață.

19) Pe maidanele Condiției Umane

Nu există Ceruri,
pe această Lume a Deșertăciunii,
care să nu se zbată,
în Zodiile Durerii,
Peștilor pe uscat,
pe care vrem să-i udăm,
cu Apa Întrupării,
scursă din rănile,
cănilor noastre de pustiu,
ce ajută la înflorirea,
Non-Sensului propriei Existențe,
printre grădinile paradisiace,
ale Disperării,
unde ni se dezmiardă,
Iluziile Vieții și Morții,
de a fi cu adevărat împreună,
alături de Iubirea,
Adevărului Absolut,
pe maidanele Condiției Umane.

20) Din Infintul Cerului Privirii tale

Jucându-ne de-a v-ați ascunselea,
cu Existența,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe Steaua Nemuririi,
Adevărului Absolut,
al Iubirii noastre,
de care,
n-am fi crezut niciodată,
că ne vom putea pierde,
printre înțelesurile pline de venin,
ale Cuvântului Facerii,
în capcana căruia ne-am întrupat,
încătușându-ne întregul Sens,
al Ființei Universului,
ce până atunci,
nu avea nevoie de nici un Creator,
fiindcă era Eternitatea în Sine,
ce izvora din Infintul Cerului Privirii tale,
în care îmi regăseam,
până și cele mai îndepărtate Vise,
ale Perfecțiunii.

21) Pe Steaua Cuvântului Facerii noastre

Ziduri de Gânduri,
ridicate de Iluziile Vieții și Morții,
pe Calea către Absolut,
a Inimii de Cer,
pe care ne-o desenează Norii,
Vorbelor de Fum,
pe care ni le fumează,
Orizonturile Privirilor,
agățate în cui,
de Steaua Destinului,
care căzuse,
încă dinainte,
de a ni se naște Lumea Viselor,
unui Absurd,
al Concretului,
pe care-l îmbrăcăm,
de fiecare dată,
peste Amintirile Viitorului,
ce-au devenit,
atât de reci și insuportanile,

fiindcă pe fruntea lor,
puteam fi împreună,
înfruntând Eternitatea,
despre care,
nici unul dintre Non-Sensurile Existenței,
nu crede să fi existat vreodată,
pe Steaua Cuvântului Facerii noastre.

22) L-am pierdut odată pentru totdeauna

Vorbe de Scrum,
se ridică călărind Fumul înecăcios,
al Privirilor pierdute,
la Zidurile cărora,
suntem puși de către Destin,
să lovim cu putere,
porțile masive de plumb,
ale Cuvintelor,
ce-au ajuns ale Nimănui,
căzute în tăcere,
prin șanțurile pline de sudoare,
ale Clipelor ucise,
de Timpul dezinteresat,
de ora exactă,
a Iubirii noastre,
al cărei tren,
l-am pierdut,
odată pentru totdeauna,
în gara Disperării.

23) Deșertăciunea acestei Lumi a Non-Sensurilor Existenței

Flăcări de Singurătate,
ard resturile Inimilor de Cer,
ale Răsăriturilor însângerate,
ce cad pe piepturile fără de respirație,
din Cuvintele noastre rebele,
căzute în genunchii propriilor Destine,
pentru a se închina,
la Icoanele falselor Iubiri,
ale Nimănui,
ce încă mai străjuiesc,
pereții mucegăiți ai Catedralelor,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
ce ne-au întrupat în Condiția Umană,
Visele în care mai credeam,
că și Orizonturile se pot împlini,
aducând Lumina Divină,
peste Eternitatea Clipei,
Privirii în care ne pierdeam,
Deșertăciunea acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței.

24) Nu le venea să creadă cum de reușim să ne înălțăm

Atunci când Visul Iubirii,
și-a răsădit roua Cuvântului,
peste obrajii îmbujorați,
ai Eternității sălbăticiei Clipei,
în care ne-am regăsit,
Amintirile Viitorului,
pe aripile cărora am zburat iarăși,
ocolind Condiția Umană,
care ne privea neputincioasă,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
cărora nu le venea să creadă,
cum de reușim să ne înălțăm,
atât de mult,
către noi înșine,
pe bolta Existenței,
care ne privea hipnotizată,
uitând cu desăvârșire,
de Non-Sensurile ei,
până când ne-am întrebat unul pe altul,
mândri de isprava noastră,
unde anume vrem să ajungem?,

și atunci am căzut,
deodată fără nici o ezitare,
spre Nicăieri,
în brațele reci,
ale Întrupării Singurătății,
fără să ne mai dezmeticim vreodată.

25) Zilele pe care le mai avem de dus

Iartă-mă Iubire,
dacă mă îndoiesc de tine,
și fă cu mine ce vei vrea,
pe Steaua de Jar,
a Nemuririi tale,
din care am fost răpiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
și osândiți să rătăcim mereu,
pe Căile spre Absolut,
ale Destinului Disperării,
până când ne vom dori,
Moartea salvatoare de noi înșine,
dându-ne foc,
la Amintirile Viitorului,
din flăcările cărora,
nu vom mai reuși,
să ne înălțăm vreodată,
Eternitatea Clipei,
pentru a primi Lumina Divină,
în Privirile întunecate,
ale Norilor grei și apăsători,
din Cimitirele de Cuvinte,

ale menirii noastre,
de Țărână pierdută,
pe masa olarului,
ce pare a se învârti mereu,
spre a clădi din noi,
cănile de pustiu,
din care să-și bea mereu Deșertăciunea,
Zilele pe care le mai avem de dus,
la morga Viselor noastre.

26) Din scrumul căreia voi clădi Templul Inimii de Cer

Limbi de foc,
aprinse de Norii,
Tărâmurilor Făgăduinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
îmi cern Cuvintele fără stăpân,
ale Disperării,
arzându-mi Discernământul,
Privirii tale,
din scrumul căreia,
voi clădi Templul Inimii de Cer,
al Amintirilor noastre din Viitor,
la care voi îngenunchea,
de fiecare dată,
când vor pogorî,
pe Țărâna Întrupării mele,
Curcubeele de Speranțe,
ale Sentimentelor,
ce nu se vor dovedi deșarte,
atunci când,
vor zări,
cum te pictez,

pe pânza sufletului meu,
spre a-mi deveni,
Icoana unei Iubiri,
la care mi se va închina,
pentru totdeauna,
Visul evadat dintre gratiile,
Non-Sensurilor Existenței,
acestei Lumi.

27) Tu de soț eu de soție

Atunci când ne-a cumpărat,
Maratonul Vieții,
la târgul de sclavi,
al Zilelor noastre,
răstiginite pe crucile reci de marmoră,
ale Timpului,
în cavoul căruia,
ne era pregătită Existența,
de Non-Sensurile ei,
în rochia de mireasă a Morții,
pentru nunta,
la care trebuia să o luăm,
tu de soț,
eu de soție,
și alături de care,
suntem forțați să ne zidim,
Disperarea,
de a nu mai fi,
noi înșine,
cei din Amintirile Viitorului,
pe care l-am părăsit,
încrezători,
în Iluziile Fericirii,
acestei Lumi a Deșertăciunii.

28) Să ne lase un semn de carte al Nemuririi

Răstigniți,
pe buzele prăpastiei dintre noi înșine,
ce-abia pot să-și articuleze,
câteva Priviri îmbrăcate în Norii de Plumb,
ai Timpului pierdut degeaba,
prin Frigul tăios,
al Sentimentelor golite,
din cănile de pustiu,
ale Dorințelor,
care ni se scurg,
din venele,
pătate cu sângele,
Orizonturilor unui Vis,
ce bate necontenit,
la porțile grele,
ale Cimtirelor de Cuvinte,
pentru a ne îmbălsăma Iubirea,
ce-abia reușise,
să ne lase un semn de carte,
al Nemuririi,
pe paginile murdare, roase și îngălbenite,
de Moarte,
ale Destinului nostru,
care le răsfoiește cu mâinile murdare,
de Absurdul acestei Lumi.

29) Iubire și Sacrificiu

Ascuns printre Virgulele,
unor Lacrimi descântate,
de propriii Ochi de Cer,
ai Zilelor cu pantofii tociți,
de atâtea Vorbe Goale,
ce vor să atragă Timpul,
pe străzile desfundate ale Disperării,
unde Iubirea își piaptănă Sacrificiul,
Clipelor încâlcite,
care ne-au mai rămas,
de ucis fără voia noastră,
pe Orizonturile pline,
de Sângele Străbunilor,
care ne curge prin Venele tulburi,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care ne datorăm unul altuia,
câte o parcelă,
de mocirlă a Întrupării,
unei Amintiri din Viitor,
prin Cimitirele de Cuvinte,
unde să ne înmormântăm,

Ființa,
tăiată în cioburile,
cănilor de pustiu,
ale Suferinței,
unde Anii de scrum,
ne numără și acum,
gratiile din Privirile pustiului,
din noi,
ce rătăcesc și acum ca întotdeauna,
printre Căile înnodate,
dintre Iubire și Sacrificiu.

30) Catedrala unui Adevăr Absolut al Iubirii

Săbii de Cuvinte se înfig nemiloase,
în carnea Privirilor decapitate,
de Întunericul care le traversează,
rătăcind pe Inimile de Plumb,
ale Promisiunilor moarte,
care sperau undeva-cândva,
în zadar,
în Nemurirea unor Sentimente,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne îmbrăcaseră mantaua Falsului,
Non-Sensurilor Existenței,
atunci când Zorii Viselor,
Iubirii,
ni se îngemănau,
cu Noaptea Dorințelor carnale,
ce ne mistuiau pe Jarul Simțămintelor,
din care curând,
avea să rămână,
doar Scrumul rece și inert,
al unui Prezent,
ce nu mai vroia să știe nimic de noi,
închizându-ne pentru totdeauna,
ușa Destinului,
din care ar fi trebuit să ne clădim,
Catedrala unui Adevăr Absolut,
al Iubirii,
împreună.

31) Ne-au plămădit a fi Lumânări

Umbre trecute,
de prima tinerețe a Morții,
în care ne pierdem,
Simțămintele Zodiilor de ceară,
care ne-au plămădit a fi Lumânări,
care să strălucească,
pe Calea obscură,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
topindu-ne,
pe altarul unei Creații,
atât de străină,
de Sensul Iubirii,
încât Disperarea,
care câștigă mereu,
la Jocurile de Noroc,
ale Cimitirelor de Priviri,
să ne găzduiască,
în Cuvântul Facerii sale,
pe care l-a primit în dar,
de la Destinul veșnic falimentar,
al acestei Lumi.

32) Treceam ca doi străini

Treceam ca doi străini,
unul pe lângă altul,
pe aceeași stradă desfundată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au șters,
adresele Privirilor,
lăsându-ne să alergăm în tăcere,
pe zgura Întunericului Indiferenței,
pe care cad adeseori,
Lacrimile Singurătății,
rănite de genunchii Viselor,
până când țâșnește Sângele,
Non-Sensurilor Existenței,
spălând câte o Întâmplare,
fără voia lor,
de mocirla neagră a Întrupării,
care printre Zilele de plumb,
ne lasă să ne ciocnim,
cănile de pustiu ale Destinului,
până când ne Întâlnim,
cu Disperarea,

de a ne fi regăsit,
atât de Târziu,
în aceeași gară,
a Disperării,
izvorâtă din greșeala Creației,
unui Dumnezeu,
al Nimănui.

33) Noroiul din care ne-am creat Măştile Indiferenței

Coroane de Spini,
așezate pe fruntea plină de Riduri,
a Durerii,
prin care ni se scurge,
Cuvântul Facerii,
Iluziilor Vieții și Morții,
ca să ne spele tălpile murdare,
ale Întrupării,
în noroiul din care ne-am creat,
Măștile Indiferenței,
după chipul și asemănarea,
Neșansei,
care să ne acopere,
goliciunea Zilelor,
din Bordelurile,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem forțați să le clădim,
așezând fiecare cărămidă de Clipă,
peste Zidurile din ce în ce mai masive,
ale Disperării,
de a ne regăsi,
Amintirile din Viitorul,
pe care l-am părăsit,
fără voia noastră.

34) Unde nici acum nu vrem să credem

Lovit de Norii de plumb,
ai Furtunilor,
ascunse în Zidurile reci și masive,
ale Gândurilor,
ce folosesc doar Subiecte de ceară,
pe care să le poată topi,
imediat ce sunt folosite,
ca să ia forma și mărimea unor Înțelesuri,
cărora trebuie să le croiască,
Non-Sensurile Existenței,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pe măsura Disperării,
pe care o poartă la carnavalurile Suferinței,
această Lume a Deșertăciunii,
unde nici acum,
nu vrem să credem,
că ne-am fi împotmolit Visele,
Nemuririi unei Iubiri,
pentru totdeauna.

35) Nici o cărămidă de Iubire

De câte ori,
nu am întrebat Destinul,
de ce ne-a croit,
la mașina ruginită de cusut,
Vise deșarte,
care să respire,
printre Grețurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au devenit atât de necesare,
încât nu putem clădi,
fără voia lor,
nici o cărămidă de Iubire,
la Catedrala Adevărului Absolut,
pe Zidurile căreia,
să atârne Icoana Ochilor tăi de Cer,
în care-mi regăsesc Nemurirea,
Amintirilor din Viitor.

36) Tocmai ni s-a născut la maternitatea unei Speranțe

Zori decojiți,
 de pe fața descompusă,
 a Eternității Clipei,
ce n-am vrea să ne părăsească,
Destinul,
încătușat,
 de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
care ne cântăresc,
 Viața și Moartea,
Zâmbetelor încleștate,
la porțile deschise,
ale Cimitirelor de Vise,
din care suntem forțați,
să ne hrănim Iubirea,
care tocmai ni s-a născut,
la maternitatea unei Speranțe.

37) Zidită în Apusurile Viselor

Lacăte blestemate,
să nu ni se deschidă niciodată,
înaintea Iubirii,
ruginesc neputincioase,
la tălpile însângerate,
ale Cerului Privirii tale,
înecat în Sângele Străbunilor,
care izvorăște din Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii acestei Lumi,
zidită în Apusurile Viselor,
pe care am naufragiat încrezători,
că vom ajunge la Țărmurile,
unde ne vom regăsi,
Amintirile Viitorului,
pierdut la ruleta,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
de către greșeala Creației unui Dumnezeu,
al Nimănui.

38) Ca să ne uităm întregul Sine

Am surprins Absurdul,
Pieptănând,
părul vâlvoi al Zilelor,
pe care vrea să le mărite,
Timpul Disperării,
Iluziilor Vieții și Morții,
la Altarul Suferinței,
Deșertăciunii acestei Lumi,
care ne-a întrupat,
în Blestemul,
Non-Sensurilor Existenței,
Amintirile Viitorului,
legate la Ochii de Cer,
ai Viselor,
cu năframa neagră,
țesută de Moarte,
ca să ne uităm întregul Sine,
al Nemuririi,
din care proveneam.

39) Să ne păzească Moartea

De câte ori,
nu am fi curățat,
Jarul Iubirii,
de Cuvintele de scrum,
ale Disperării,
în care ne-am întrupat,
Zorii însângerați și descompuși,
ai Singurătății,
din rănile cărora,
ne sorbim și acum,
Apa Vieții,
turnată în cănile de pustiu,
ale Destinului,
care a lăsat Timpul,
să ne păzească,
Moartea,
ca nu cumva,
să o ucidem,
pe străzile reci și pustii,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

40) Răsăriturile noilor Singurătăți ce ne aprind Visele

Renegați de propriul Destin,
pe drumurile fără oprire,
care ne obligă,
să ucidem fiecare Clipă,
prin care trecem,
în afară de cea a Iubirii,
pe care o găsim atât de rar,
și atunci ne arde,
Simțămintele într-atât,
încât din fumul lor,
adesea nu reușim,
să mai cuprindem nimic,
în pălmile de flăcări,
ale Pustiului din noi,
care luminează Răsăriturile,
noilor Singurătăți,
ce ne aprind Visele,
care se mistuie pe rugul unui Cer,
al Nimănui.

41) Ca să-și revină din accidentul Creației

Alergând spre Nicăieri,
pe Răsăritul încarcerat,
de Timpul obraznic,
al Iluziilor Vieții și Morții,
din a căror rugină,
ne facem talismane de Vise,
pe care le purtăm,
la gâturile de lebede cântătoare,
ale Destinelor,
Zidurilor masive de plumb,
din Întruparea,
care ne apasă,
cu Disperarea,
norilor de Priviri sălbatice și abătute,
ale Ploilor,
de Întrebări fără de Răspunsuri,
ce ne udă necontenit,
ca să-și revină din accidentul Creației,
Lacrima Amintirii din Viitor,
de care încă se mai lovesc,
rafalele de Gânduri înghețate,
exclamate de buzele,
Inimilor de Cer,
ale Singurătății,
care ne-a mai rămas.

42) Întreținută cu flăcările Viselor noastre

Poduri suspendate,
de Lumină Divină,
ne leagă de Pașii regăsirii,
Amintirilor noastre din Viitor,
ce ne-au fost interzise,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
când am vrut să ne cântărim Fericirea,
pe balanța măsluită,
a Vieții și Morții,
de către Deșertăciunea,
acestei Lumi,
întrupată în Hazardul,
unei Dureri,
întreținută cu flăcările Viselor noastre,
care ne mistuie și acum,
Sufletul,
Eternității Clipei,
pentru a fi dăruit,
Nimănui.

43) Se ascunde întotdeauna Eternitatea

Zodii de Lumină Divină,
în care nu ne putem naște,
fiindcă ne este interzis,
de Iluziile Vieții și Morții,
care știu că vom putea afla,
picioarele de lut,
pe care se sprijină,
Întruparea în Țărână,
a Deșertăciunii,
acestei Cunoașteri,
ce ne-a fost dată,
de greșeala Creației,
căreia îi atribuim atât de simplu,
lupta dintre Adevăr și Minciună,
pe fruntea Clipelor,
a căror Moarte rămâne,
aproape de fiecare dată,
neobservată,
chiar dacă,
în Sângele Străbunilor,
ce se scurge,
prin venele Universului lor,
se ascunde întotdeauna Eternitatea,
ce ne-a fost furată,
ca să ne mistuim de dorul,
Amintirilor din Viitor.

44) De fiecare dată când încercăm să redevenim noi

Răscolit de Vina Non-Sensurilor Existenței,
Adevărul Absolut,
al Iubirii,
a decis să se arunce de bunăvoie,
în prăpastia Întrupării,
Sângelui Străbunilor noștri,
unde să naufragieze spre Nicăieri,
până când să se întâlnească,
cu Străinul Subconștient,
care este acea parte a Sufletului nostru,
ce a rămas nealterată,
de Iluziile Vieții și Morții,
și care ne-a însoțit mereu,
încă de pe Tărâmurile,
îndepărtate și interzise nouă,
ale Amintirilor din Viitor,
dăruindu-ne Speranța,
care într-o Zi,
ne va elibera,
de Timpul care ne păzește,
Moartea,
de fiecare dată,
când încercăm,
să redevenim noi,
cei de dinainte de a fi,
această Lume a Nimănui.

45) Noi am fost cei dezumanizați

Ne închinăm idolilor cioplìți,
de Iluziile Vieții și Morții,
de fiecare dată,
când ne invităm Privirile pierdute,
ale Durerii,
la valsul Existenței Clipelor,
pe care le dezbrăcăm,
de mantiile Eternităților,
încercând să le facem mai umane,
după chipul și asemănarea,
Greșelilor Creației,
pe care le copiem,
fără să știm,
că în sălbăticia Sângelui Străbunilor noștri,
noi am fost cei dezumanizați,
de simfoniile Disperării,
cântate de Păcatele Originare,
la Balul Destinului,
dat în onoarea,
Deșertăciunii.

46) Ce ne-au învins Fericirea

Dansăm cu ploaia de foc,
a Zâmbetului amar,
al Orgoliilor și Compromisurilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
rupte din calendarul îngălbenit de Zilele,
ce ne-au furat Lumina Divină,
a Nemuririi,
dosind-o în spatele gratiilor de plumb,
ai Norilor,
care ne cerneau Coșmarurile,
la Moara Durerii,
care le împrăștia,
pe Cerul Privirilor,
unde ni se citea,
întreaga agoniseală,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au învins Fericirea,
ajutate de către Greșeala Creației,
ale cărei Furtuni de Vorbe-n Vânt,
tunau și fulgerau,
peste Orizonturile descompuse,
ale Iubirii,
la care ne închinam,
de câte ori aveam posibilitatea,
să redevenim,
cei de dinaintea Cuvântului Facerii,
acestei Lumi.

47) La focul mistuitor al Pierzaniei de propriul nostru Sine

Retrasă în Zodia Durerii,
din Catedralele,
părăsite și ruinate,
ale Iubirii,
Moartea,
se roagă neîncetat Vieții,
să-și țină promisiunea,
făcută Predestinării acestei Lumi,
a Deșertăciunii,
ca să ne vândă,
Amintirile Viitorului,
prin târgurile de sclavi,
ale Timpului,
ucigaș și pervers,
aflat în solda,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce-abia așteaptă,
să le gătească,
la focul mistuitor,
al Pierzaniei de propriul nostru Sine,

până când vor fi îndeajuns de coapte,
pentru a fi servite,
ca aperitiv,
la Vorbele Goale,
băute în cănile de pustiu ale Disperării,
de către Speranța,
pe care am pierdut-o,
pe drumurile fără de întoarcere,
ale Absurdului.

48) Ca o marfă stricată

Căzute la tălpile Rădăcinilor,
săpate adânc în Sângele Străbunilor,
Eternitățile Clipelor,
și-au ridicat propriile,
cavouri funerare,
unde să studieze Istoriile,
Balada Timpului criminal,
care le-a ucis pe la spate,
Viitorul,
cu sabia de foc,
a Suferinței,
mânuită cu atâta măiestrie,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe câmpurile de luptă ale Privirilor,
reci și uscate,
pierdute prin Nemernicia,
străzilor desfundate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
însetate de victimele căzute,
în genunchii propriilor Neputințe,
de a-și purta în brațe Iubirea,
ce ne-a fost aruncată,

ca o marfă stricată,
în cănile de pustiu ale Morții,
ca să o bem,
până când nimic nu va mai rămâne,
din Sufletele noastre,
pentru a întări Greșeala Creației,
din Catedralele Absurdului,
Predestinării acestei Lumi.

49) Dacă vrem să rămânem Fericiți

Zile la fel de goale,
precum buzunarele,
Iubirii,
lipsită de orice conținut,
al Viselor,
trec haotic prin Destinele noastre,
încercând să ne cerșească,
câteva Gânduri,
din care să-și poată țese,
după ultima modă a Hazardului,
cămașa unei Morți,
demne de Cimitirele Cuvintelor apuse,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
le acceptă,
pe porțile Greșelilor Creației,
unde tronează,
mândră și strălucitoare,
Deșertăciunea,
de care suntem obligați,
să ne agățăm,
dacă vrem să rămânem,
Fericiți.

50) Zâmbetele Voinței

Am fost întrupați întotdeauna,
pe contul propriu al Durerii,
unei Lumi,
ce a dezamăgit,
până și Greșeala Creației,
care respiră și acum,
aerul îmbâcsit al Păcatelor Originare,
ce au uitat să deschidă larg,
ferestrele Cuvântului Facerii,
care să ne lase,
să intre și-n Inima de Cer,
a Primăverilor,
Privirii noastre,
parfumul inconfundabil,
al Iubirii,
care să aprindă Focul Sacru,
al Nemuririi,
peste gerul de pe buzele,
Iluziilor Vieții și Morții,
a căror Cimitire de Cuvinte,
ne încremeniseră,
undeva-cândva,
Zâmbetele Voinței.

51) Ochii sticloși și iscoditori ai Morții

Posedat de Norii Cuvântului Facerii,
obrazul descompus al Timpului,
a lăsat să i se întrevadă,
oasele craniului de Zile,
din spatele căruia încă ne mai privesc,
Ochii sticloși și iscoditori,
ai Morții,
din care Disperarea,
își face Clepsidre,
și care sunt atenți,
ca nu cumva,
să stricăm gusturile și tabieturile,
Deșertăciunii,
pentru care a investit tot prestigiul ei,
cântărit în Cimitirele de Cuvinte,
lustruite cu sârg,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

52) Printre gratiile apăsătoare ale Cuvântului Facerii

Din orice și oriunde,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
și-au croit Lagăre,
pe gustul și asemănarea Morții,
căreia îi sunt datoare,
cu propriile lor Ființe de Întuneric,
ce aspiră să fie luminate mereu,
de Suferințele,
ce conviețuiesc pașnic,
alături de Disperări,
printre gratiile apăsătoare,
ale Cuvântului Facerii,
în spatele cărora,
ni se mistuie Iubirea,
închisă de către Destin,
cu lacătele Durerii,
a căror cheie a fost aruncată,
în Apa Vieții,
pentru a nu mai putea fi deschise niciodată,
de către Amintirile Viitorului.

53) Cel mai umil și neînsemnat fir de praf

Paradoxul acestei Lumi,
este că și cel mai umil și neînsemnat,
fir de praf,
de care ne ferim,
să nu ne murdărească,
Iluzia Vieții și Morții,
cu Petele lui de necinste,
tot din strălucirea Stelelor se trage,
ale căror atomi,
se află în fiecare detaliu,
din Țărâna Întrupării noastre,
în Suferința și Disperarea,
Non-Sensurilor Existenței.

54) Pe bolțile Nimănui

Oricâte Stele ar fi zidit Dumnezeul,
Greșelilor Creației,
pentru Păcatele noastre Originare,
toate vor cădea,
pe bolțile Nimănui,
ale căror Ochi de Întuneric,
nu vor înțelege,
Destinele frânte,
ale Strălucirii Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au împărțit fiecăruia,
fără nici o discriminare,
îndeajuns de multă Suferință,
băută în cănile de pustiu,
ale Disperării,
încât să fim mereu sătui,
deAbsurdul acestei Lumi.

55) Sub acoperișul ruinat al Speranței

Risipiți de noi înșine,
prin toate colțurile,
Tărâmurilor Disperării,
încercăm de fiecare dată,
să ne adunăm Visele deșarte,
ale Greșelilor Creației,
sub acoperișul ruinat al Speranței,
încrezători că-l vom repara,
înainte ca Iluziile Vieții și Morții,
să ne cearnă din Norii de Plumb,
ai Vremurilor,
Păcatele Originare,
rătăcite prin Sângele alterat,
al Străbunilor,
lăsat moștenire Ființei de Durere,
în care ne-am întrupat,
Amintirile Viitorului.

56) Care ne-au învățat ce este Moartea

Orizonturi mistuite,
de dorul Răsăriturilor,
ce nu mai apar,
ca să ne schimbe,
monezile reci și indiferente,
ale Întunericului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din Privirile răstignite,
pe cănile de pustiu,
golite de orice conținut al Iubirii,
care ne-ar mai încălzi,
oasele înghețate ale Clipelor,
care au degerat,
înecate în Lacrima Viselor,
prelinsă pe Zidurile Catedralelor Disperării,
pe care le-am ridicat,
în cinstea Păcatelor Originare,
care ne-au învățat,
ce este Moartea.

57) Nimic de pierdut sau de câștigat

Drumuri pierdute-n depărtările din mine,
se rătăcesc căutându-ți Pașii,
ai căror Ochi înlăcrimați,
se zbat,
în mlaștinile Agoniilor Condiției Umane,
încercând să ajungă,
la țărmurile Morții salvatoare,
a Uitării de propriul Sine,
tăiată de Mărăcinii Viselor,
pline de spini,
culeși cu sârg,
de mâinile încleștate ale Zâmbetelor,
pentru a fi așezați,
pe coroanele Apusurilor,
ce încă sângerează cu Lacrimi,
după Amintirea noastră,
crucificându-ne,
pe Cerul pustiu,
care de data aceasta,
nu mai are nimic,
de pierdut sau de câștigat,

atunci când schimbă Zilele cu Nopțile,
prin care ne duceam,
atât de greu,
Iubirea,
în drumul ei,
spre casa de nebuni,
a Singurătății.

58) Le-am băut Disperarea până la ultima picătură

Aripi de Cer,
ni se deschid,
înaintea Orizonturilor Nesfârșite,
ale Cuvântului Iubirii,
despre care nu știam,
că era rătăcit,
pe Apele murdare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne erau turnate cu dibăcie,
în cănile de pustiu,
de către Moarte.

Și le-am băut Disperarea,
până la ultima picătură,
când am decis să ne despărțim,
cât mai repede de noi înșine.

59) Atârnă mai greu

Fiecare am bătut,
la porțile însângerate ale Destinului,
care ni s-au deschis larg,
pentru a păși pe holurile interminabile,
ale Rănilor,
din care ni se scurgeau Clipele,
preluate de către Moartea,
ce abia aștepta,
să le vadă căzute,
în Țărâna Întrupării noastre,
cu genunchii tociți,
de propria lor Eternitate,
în care ne-au așteptat ca să sosim,
fără să știe vreodată,
că în această Lume a Deșertăciunii,
Nemurirea atârnă mai greu,
decât orice Păcat Originar.

60) A spart Globul de Cristal

Atunci când Dumnezeu,
și-a spart Globul de Cristal,
în care ne ghicea,
Amintirile Viitorului,
au apărut și Greșelile Creației,
însoțite de Păcatele Originare,
ce-au devenit,
stâlpii Iluziilor Vieții și Morții,
a acestei Întrupări,
în Noroiul Cunoașterii,
Iubirii,
ce stă închisă,
cu lacătele Destinului,
în spatele măștilor Deșertăciunii,
acestei Lumi,
a Nimănui.

61) Nu ne-ai permis să luăm cu noi

Pentru cine?,
am fost sacrificați Doamne,
pe treptele însângerate ale Apusurilor,
unde nu ne-ai permis,
să luăm cu noi,
nici măcar o fărâmă,
de Iubire,
știind că respirăm,
aerul care ne îngheța,
până și buzele Cuvintelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au spart Clepsidra Nemuririi,
tăindu-ne cu cioburile ei,
Eternitatea Clipei,
din venele rănite ale căreia,
s-a prelins infecția Timpului,
neiertător și crud,
cu Amintirile Viitorului nostru.

62) Astfel încât

De ce am fost risipiți?,
printre rădăcinile noduroase,
ale Păcatelor Originare?,
care ne-au legat Destinele,
de polii Binelui și Răului,
astfel încât,
să nu ratăm niciodată Suferința,
indiferent,
către care dintre cei doi,
ne-am fi îndreptat,
Disperarea,
izvorâtă din Greșelile Creației,
pentru a ne cizela,
Iluziile Vieții și Morții,
astfel încât,
Moartea,
unica avere ce ne-a mai rămas necheltuită,
pe mofturile Vieții,
să poată înțelege pe deplin,
limbajul transcendental,
al Non-Sensurilor Existenței noastre.

63) Unde tot ce a mai rămas

Izolați de noi înșine,
cei de dinaintea acestei Lumi,
sculptată din trupul Absurdului,
unde tot ce a mai rămas,
din Ființa Nemuririi noastre,
este chipul imitat al Iubirii,
pe medalionul,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care-l purtăm,
la gâtul de lebădă cântătoare,
al Destinului,
care nu ne poate ierta niciodată,
surzenia prin care,
nu vrem să-i ascultăm,
trilurile mucegăite,
ale Disperării proaspăt culese,
din Moartea,
care ne așteaptă zâmbind fals,
la porțile Cimitirelor,
de Întâmplări Neîntâmplătoare,
primite în dar,
de la Greșelile Creației.

64) De fiecare dată și negreșit

Norii încercănați de Vise,
se abat amenințători,
pe sprâncenele Somnului unei Lumi,
căzută în veșnica adormire,
a Greșelilor Creației,
cărora Păcatele Originare,
le-au făcut un loc de frunte,
în Ierarhia,
Imposturii și Disperării,
pictată pe altarele Compromisurilor,
încărcate de Icoanele false ale Iubirii,
la care ne închinăm,
de fiecare dată și negreșit,
Țărâna murdară a Întrupării,
într-o Cunoaștere,
a Nimănui.

65) Sudoarea rece a Disperării

Aripi de cărbuni încinși,
ridicate din Infernul,
Viselor deșarte,
au venit în stoluri,
de Compromisuri,
să ne încălzească,
sudoarea rece a Disperării,
care menține în funcțiune,
locomotiva Suferinței,
obligată să tragă,
în spatele ei,
vagoanele grețoase,
ale Paradisului,
Iluziilor Vieții și Morții,
cărora le place să oprească,
numai în gările,
Destinelor noastre.

66) Fața monstruoasă a Deșertăciunii

Suntem niște naufragiați,
printre Ferestrele de Cer,
deschise spre Moarte,
de către Destinul,
recomandat cu căldură,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a căror fierbințeală,
de Iubiri false și pătate,
cu Compromisuri adultere,
ne încinge unica Speranță,
rămasă nestrivită,
de Zidurile masive și cenușii,
ale Disperării,
care ne aprind flăcările Iadului,
să ne lumineze,
fața monstruoasă,
a Deșertăciunii,
acestui Creator,
de Lumi a Tenebrelor,
pe care nu o văzusem,
niciodată până atunci,
pictată pe ruinele pereților scorojiți,
ale Catedralelor Sufletelor noastre.

67) Pe care n-am mai reușit să o mințim Niciodată

Risipit pe Orizonturile,
reci și indiferente,
ale Răsăriturilor,
ce-și plătesc fără să regrete,
Clipele,
Singurătății,
care ne spală,
Apăsarea de plumb a Norilor,
de Gânduri,
ce-au început să ne ningă,
cu Amintiri,
din ce în ce mai înghețate,
troienindu-ne Zâmbetele,
cu frigul Cimitirelor de Vise,
ale ultimelor Cuvinte,
sfâșiate de Iluziile Vieții și Morții,
ce ne-au mai rămas,
și care ne bântuie și acum,
după atât de mult,
Timp,
pe care l-am reînvia,

oricând,
răscolind cu unghiile,
până și țărâna împietrită,
a Speranțelor deșarte,
cu toate că știm amândoi,
că l-am pierdut,
pentru totdeauna,
la Jocurile de Noroc,
ale Destinului,
unei Lacrimi,
pe care n-am mai reușit să o mințim,
Niciodată.

68) Scrumul Clipelor

Oricât de mult Jar,
de Adevăr,
mi-ai trimite din Privirile îndepărtate,
ale Țărmurilor unor Cuvinte,
așternute în Scrisorile udate,
cu Lacrimile Speranțelor deșarte,
nu vom putea reînvia niciodată,
Iubirea,
din Scrumul Clipelor,
al căror Timp,
nici nu mai știe,
că am existat vreodată,
printre Iluziile Vieții și Morții,
din care ne-am clădit,
propria Condiție Umană,
a Disperării,
după chipul și asemănarea,
Durerii,
în care ne-am întrupat,
Destinul Singurătății.

69) Să ne spele tălpile Viselor cu Lumina Divină a Iubirii

Desenam pe nisipul Inimii de Foc,
a Privirii tale,
Destinul unei Stele a Nemuririi,
despre care nu știam,
că nu poate fi a noastră,
nici măcar atunci,
când Lacrimile Adevărului,
ne chemau din acel loc,
blestemat de Condiția Umană,
a Iluziilor Vieții și Morții,
să nu ne poată aparține vreodată,
fiindcă oricând,
Valurile Eternității,
puteau să ne spele tălpile Viselor,
cu Lumina Divină a Iubirii,
pe care nici una dintre Speranțele,
Destinului acestei Lumi oarbe,
nu o vor putea zări niciodată,
prin Noaptea adâncă,
a Singurătății de noi înșine.

70) Pentru a ne clădi din scrumul lor Eternitatea

Sângeram cu Răsărit,
ținându-ne de mână Orizontul,
pe obrazul căruia,
ni se prelingea,
Lacrima Despărțirii,
de noi înșine,
atunci când am ales,
să ne conducem fiecare,
propriile Cimitire de Cuvinte,
pe drumurile aglomerate,
ale Uitării,
ce ne depărtau atât de mult unul de altul,
încât nici unul dintre Vise,
nu ar mai fi reușit să ne ajungă,
cu Focul Sacru al Iubirii,
care să ne ardă Destinele,
Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a ne clădi din scrumul lor,
Eternitatea.

71) Din care îmi beau și acum Disperarea

Rupt din buchetul Privirilor tale,
și purtat pe pălmile,
Vântului Despărțirii,
de mine însumi,
am devenit petala unei lacrimi,
ce încă mai rătăcește prin bezna,
de pe obrajii Întrebărilor fără Răspunsuri,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care vreau să le scriu,
Destinului,
ce-mi înmormântează,
fiecare Eternitate de Clipă,
de care încerc să mă prind,
știind că este primită în dar,
de la Nemurirea Iubirii,
care să mă ducă spre Absolutul,
unui Adevăr,
ce să-mi spargă cănile de pustiu,
din care îmi beau și acum,
Disperarea.

72) În prăpastia Cimitirelor de Sentimente

Mi-am răstignit Visele,
de Lacrimile Inimii de Cer,
ce bate și acum,
în trupul Răsăritului,
Singurătății,
care încă te mai așteaptă,
Iubire,
să-i fii sufletul pereche,
al Adevărului Absolut,
care să ne învingă Destinul,
încătușat de Iluziile Vieții și Morții,
în spatele gratiilor de plumb,
ale Disperării,
care ne-a vândut,
ca sclavi,
Condiției Umane,
ce ne pune să-I ducem,
pe spatele gârbovit al Viselor,
greutatea Eternităților de Clipe,
moarte,
care ne-ar fi putut salva,
de noi înșine,
de fiecare dată,
când cădeam în prăpastia,
Cimitirelor de Sentimente.

73) Din Țărâna pustiului

Încâlciți,
prin șiroaiele de Lacrimi,
ale unei Amintiri,
izvorâte din părul Viitorului,
Cuvintelor nepieptănate,
de Facerile Durerii,
pe creștetul Stelei,
unei Nemuriri,
ce ne-a fost luată pe ascuns,
de către Destinul,
Condiției Umane,
care ne îmbia,
cu cănile sale de pustiu,
pline de Vise deșarte,
care s-au dovedit a fi,
făurite din Țărâna Vanității,
în care am căzut,
întrupându-ne,
Eternitatea Privirilor,
pierdute acum,
prin praful Iluziilor Vieții și Morții,
dus de vânturile Disperării,
spre Nicăieri.

74) Să ne ascundem sub umbrela unui Destin

Te rog Eternitate,
învață-mă că ești cu totul altceva,
în afară de Moartea,
pe care ne-o arată,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ca fiind unica salvare,
a Viselor noastre ruginite,
de pașii grei de plumb,
ai norilor de Cuvinte,
ce ne plouă cu Sentimente,
atât de goale și nesincere,
încât și atunci,
când încercăm să ne ascundem,
sub umbrela unui Destin,
nu găsim pe Nimeni,
care să ne-o împrumute,
pe cele câteva monede ale Fericirii,
care ne-au mai rămas necheltuite,
prin așternuturile Zilelor,
din hotelurile cărora am fugit,
fiind prea scumpe,
pentru buzunarele Iubirii noastre,

rupte,
din Calendarul Nemuririi,
pentru a face din pagina,
propriilor Vieți,
un cornet,
în care să ne punem la păstrare,
semințele decojite,
de noi înșine,
ale Condiției Umane.

75) Tot nu vor fi îndeajuns

Oricâte porți,
ale Zâmbetelor încremenite,
de Iluziile Vieții și Morții,
aș reuși să deschid,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
tot nu vor fi îndeajuns,
Eternități de Clipe,
ucise degeaba,
de Condiția Umană,
a Deșertăciunii,
care să ne ia forma,
cheilor rupte,
care să ne deschidă,
Privirilor încătușate,
în spatele cărora,
Cimitirele Cuvintelor,
ne-au închis,
Lacrimile Sentimentelor,
pentru todeauna.

76) În rugina Legămintelor Sacre

Am comandat,
două perechi de Vise identice,
în loc de una,
să ne putem încălța amândoi la fel,
purtând aceeași culoare,
și mărime,
a Disperării,
pe străzile pustii ale Sacrificiilor,
ce-și scurg Sângele Răsăriturilor,
prin canalele desfundate,
ale Uitării de Sine,
împotmolite în rugina,
Legămintelor Sacre,
care și-au pierdut orice Valoare,
în Ochii de Cer,
orbiți de plumbul greu și nepăsător,
al Norilor de Cuvinte,
pe care suntem forțați,
să le purtăm,
pe obrajii stafidiți,
ai Speranțelor noastre,
surpate în propria Deșertăciune,
a Destinului.

77) Pe care nu avem voie să trecem vreodată

Oricâte Zile oarbe,
aș ajuta să treacă strada Speranțelor,
nici una dintre ele,
nu va reuși vreodată,
să ne împlinească Visul,
de a fi împreună,
atunci când Răsare,
Steaua Nemuririi,
Iubirii,
din Lacrima Orizontului nesfârșit,
al Valurilor de Sentimente,
care se sparg neîncetat,
de Țărmurile Eternităților de Clipe,
pe care nu avem voie să trecem vreodată,
fiind păzite cu strășnicie,
de Iluziile Vieții și Morții,
Condiției Umane,
în care ne-am întrupat,
Disperarea,
de a fi,
Durerea acestei Lumi,
a Nimănui.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte:

riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci

abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam

pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în

numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri

complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a

sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al

Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de

Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav

acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

SORIN CERIN
- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -
-poeme filosofice-

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupererează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale

lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

SORIN CERIN
- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind

nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates

ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii

copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu şi Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esenţiale2013
- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012

- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013

- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- IUBIRE ȘI SACRIFICIU -

-poeme filosofice-